

der ganske vist, men jeg ved ikke — muligvis vil den højtærede Udenrigsminister kunne oplyse det —, hvad det er for Undtagelser, og derpaa kommer det ganske vist an. Det er nemlig min Mening, at disse Gebyrer paa ingen Maade bør gaa ind i Statskassen, og jeg skal sige de ærede Herrer hvorfor. Naar en Konsul selv har Raadighed over sine Gebyrer, har han ogsaa Raadighed over, hvorvidt han vil eftergive dem eller ikke, og jeg er ganske overbevist om, at det paa saa godt som alle Konsulater finder Sted i udstrakt Maalestok, at man eftergiver fattige Gebyrerne. Det er aldrig faldet mig ind, naar en Mand kom til mig og skulde have en eller anden nødvendig Embedshandling gjort, og han enten sagde det, eller jeg saa, at han var i en saadan Stand, at han ikke eller kun med store Ofre kunde undvære disse Penge, saa nogen Sinde at tage Gebyr af ham, og saaledes bære ogsaa andre Konsuler sig ad, og det er ganske overordentlig væsentligt, at de beholde denne Ret. Mange af de Mænd, som komme ind med deres bare Hænder og enten ikke kunne betale et Gebyr eller kun kunne betale det ved at bringe et uforholdsmæssigt Offer, blive senere Mænd, der betyde noget ovre i en saadan Kolonisation, og det kan da have meget at sige, om Konsulen, den Gang de vare de smaa Folk, der stode med de bare Hænder, har stillet sig i et venskabeligt Forhold til dem, eller om det første Indtryk, de have faaet af ham, har været det: Blot op med Pengene! Dette Spørgsmaal er grumme væsentligt, og denne Ret for Konsulerne udelukkes gennem § 39, hvorefter alle Gebyrer skulde gaa ind i Statskassen, dog med visse Undtagelser; men jeg ved endnu ikke, hvad det er for Undtagelser, og jeg vil derfor forbeholde mig at foranledige Ændringsforslag stillet derom til tredje Behandling.

Under dette Punkt er der ogsaa en anden Bemærkning at gøre. Der staar i § 39, at de Konsuler, som efter den nugældende Regel kunne indkassere Halvdelen af Vicekonsulens Gebyrer, vedblivende skulde have Ret dertil. Det tror jeg heller ikke vilde være heldigt. Det almindelige Forhold er det, tror jeg, at Konsulerne overlade Vicekonsulerne de Gebyrer, som falde hos dem, og denne Ordning tror jeg er heldig, og den skulde man slaa fast i Loven som gældende ogsaa for de Konsulater, hvis saadanne findes, som i Praxis have benyttet sig af den Ret, de have

til at indkassere Halvdelen af Vicekonsulens Gebyrer.

Udenrigsministeren: (*Raben-Levetzau*). Jeg kan sige det samme, som jeg sagde om den forrige Sag, at det er mig en Glæde at se den Modtagelse, den har faaet hos Udvalget, især hos Udvalgets Flertal. Der er jo til denne Lov stillet en hel Del forskellige Ændringsforslag, men de ere ikke anderledes, end at jeg kan tiltræde Flertallets Ændringsforslag, der jo ikke ere af nogen meget væsentlig Natur og ikke ville have nogen stor Indflydelse paa Lovforslaget.

Det eneste Ændringsforslag, om hvilket jeg kunde ønske at udtale et Par Ord, er det Ændringsforslag, ifølge hvilket Posten i Østerrig-Ungarn og Italien, som af Kommissionen var foreslaaet at skulle besættes med en Ministerresident, er foreslaaet hævet til en virkelig Ministerpost, og jeg kan med Glæde tiltræde dette Forslag, som til en vis Grad opfylder de Ønsker, jeg har haft i denne Retning. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) sagde, at Udvalget der var gaaet videre og var gaaet en anden Vej end Regeringsforslaget. Jeg maa dog sige, at, som det vil kunne ses af Kommissionsbetænkningen, har jeg der forbeholdt mig en Særstilling, idet jeg ikke har kunnet gaa med til at nedsætte denne Post, som nu oven i Købet kommer til at omfatte to Lande, fra en ekstraordinær Gesandt- til en Ministerresidentpost.

Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) omtalte Forholdet til de Danske i Udlandet og det ønskelige i, at der blev bevilget en Sum til at opretholde Moderlandets Forbindelse med de Landsmænd, der ere bosatte i Udlandet. Det er en Tanke, der i ganske overordentlig Grad har min Sympati. Jeg tror, at det er noget, vi have forsømt herhjemme; vi have ikke gjort noget for at knytte dem af vore Landsmænd, der have bosat sig i Udlandet, til Moderlandet. Jeg tror, man maa gøre alt, hvad man kan derfor og lægge langt mere Vægt paa det, end man har gjort hidtil. Vi se jo, at selv de store og mægtige Lande — det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds nævnedes Tyskland, men jeg tror, man kan nævne næsten alle store Lande — lægge i høj Grad Vægt paa og anvende meget store Summer for at vedligeholde Forbindelsen med Landsmændene i Ud-